

Покаяння - Джерело

Написав Ірина Косарук
П'ятниця, 08 травня 2015, 01:53

За хмари сонце заховалось.Вечоріло.
Іван сидів, зігнувшись, за столом.
Душа боліла. Як вона боліла!
Життя його котилося на дно.

Страждала жінка від його побоїв,
Втікала з дому з дітками не раз.
А він звільнитися не міг від алкоголю,
Для нього віддавав і кошти й час.

В спяній голові думки роїлись,
Він нещодавню зустріч пригадав.
Відтоді з ним немовби щось зробилось:
Сумління судить і болить душа.

...Ця зустріч відбулася на дорозі:
Юнак якийсь зненацька підійшов,
Й сказав йому, що щастя тільки в Бозі,
І що Він любить грішного його.

"Мене хтось любить?-тільки засміявся,-
Кому потрібний п'яниця такий?"
Ніхто з сусідів з ним вже не вітався,
А цей ось каже: "Любить Бог Святий..."

Так розійшлись.Іван пішов до бару
По чарці випить з друзями вина.
Зайшов туди,...й сміливість десь пропала.
В думках звучать почутії слова.

Сумління враз в душі заговорило:
"Не добре робиш.Це, Іване, гріх."
Підняти чарку вже й не було сили,
Та все ж ворожий голос перемиг.

...Минув вже тиждень.Та нема спокою.
"А може й справді любить Бог мене?"
І вирішив піти до "богомолів",
Вони про Бога знають геть усе.

Недільний ранок.Надворі світає.
З похмілля трохи голова болить.
Підвівсь Іван, костюм новий вдягає,

Покаяння - Джерело

Написав Ірина Косарук
П'ятниця, 08 травня 2015, 01:53

А в середині аж душа тремтить.

Дружина зацімила в здивуванні.
Боялась запитати, куди йде.
Майбутть, вже з глузду зїхав її Ваня,
Лукавий, певно, бідного веде.

Не довгий шлях був.Ось і Дїм молитви.
Зайшов тихенько й сїв біля дверей.
Були присутні тут дорослі й діти,
Й співали всі разом вони пісень.

Тут чоловік підвівсь,й відкривши книгу,
Читати став святі Божі слова
Про те,що любить Бог людей, та Свого Сина
За них на муки й хресну смерть віддав.

Він говорив,що Бог гріхи прощає
Усім,хто з вірою до Ньго лиш прийде.
З очей Іван вже сльози витирає,
Підвівся, й наперед несміло йде.

Впав на коліна,й плакав,як дитина,
І кався за всі свої гріхи.
Господь прийняв його,як Свого сина,
Й без докору, з любовю все простив.

Так легко стало й радісно на серці,
Здавалось, що злетить, неначе птах.
Тепер він зрозумів,яке то щастя,
Коли знімає Бог з душі тягар.

І де лиш свідкував Іван про себе,
Все згадував про того юнака,
Який прийшов,неначе ангел з неба,
Та про любов Господню розказав.

В житті їм більш не довелось зустрітись.
Казали, що він з міста приїжджав,
Та все просив в зібранні,щоб молились
За чоловіка,який в пянстві пропадав.

"Це ж я,-подумав,-це за мене,Боже,
Молилися тут сестри і брати.
Тобі я дякую,- з очей котились сльози,-
Що Ти провини всі мої простив."

Покаяння - Джерело

Написав Ірина Косарук
П'ятниця, 08 травня 2015, 01:53

Яка велика є любов Господня!
Він Сам звершає працю у серцях,
І вириває душі із безодні,
Й народжує для вічного життя.

Ми сієм Слова Божого насіння,
Хоч декілька зернин, та Бог зростить.
І Дух Святий подасть серцям прозріння,
Настане час,-появляться плоди.

Хай Бог допоможе працювати ревно
На Його ниві, друзі, до кінця.
Щоб наша праця не була даремна,
Несім молитви щирі до Отця.

Й коли скінчиться ця земна дорога,
До ніг Христа складемо свої плоди,
Й почуємо голос, рідний до знемоги:
"О, рабе вірний, в спокій Мій ввійди!"